

Βασιλὺς
Αλεξάνδρῳ

Θα σε ξενάω
κάθε μέρα

μυθότορμα

I

Είμαι στο σπίτι μου στην Τήνο και είναι καλοκαίρι. Πηγαίνω ξυπόλυτος από το ένα δωμάτιο στο άλλο σαν κάτι να ψάχνω. Μπαίνω στο μπάνιο, στέκομαι μερικές στιγμές στη μέση του δωματίου των παιδιών, ρίχνω μια ματιά στην αποθήκη, σπρώχνω την πόρτα του μικρού δωματίου. Στον αριστερό τοίχο έχω κρεμάσει τη φωτογραφία του πατέρα μου. Ακριβώς από κάτω υπάρχει ένα ξύλινο λουστραρισμένο ράφι που θα το αναγνώριζες αμέσως γιατί προέρχεται από το σπίτι της Νέας Φιλαδέλφειας. Έχω τοποθετήσει εκεί μερικές πήλινες φιγούρες ζωγραφισμένες με ζωηρά χρώματα που έχω αγοράσει από διάφορες χώρες. Η μία παριστάνει έναν μαύρο σε μία πιρόγα, η άλλη μια περουβιανή ζητιάνα που φοράει ένα μεγάλο καφέ καπέλο σαν ανδρικό, η τρίτη έναν τυφλό Αιγύπτιο με βυσσινί φέσι που παίζει ούτι, η τέταρτη μια αδύνατη Αρμένισσα με τοπική ενδυμασία. Έχω κι έναν κινέζο καθαλάρη, δώρο μιας φίλης, με σπασμένο κεφάλι. Το κεφάλι του βρίσκεται δίπλα στα πόδια

του αλόγου του. Στον τοίχο του βάθους, δεξιά από το παράθυρο και πάνω από την πλάτη του κρεβατιού, βλέπω τη δική σου φωτογραφία. Και το κρεβάτι αυτό προέρχεται από τη Νέα Φιλαδέλφεια. Είναι το μόνο που κράτησα, τα άλλα τα αντικατέστησα με πέτρινα, μου τα έχτισε πέρσι τον χειμώνα ο Χρήστος.

Τα παντζούρια είναι κλειστά, ωστόσο διακρίνω τα πάντα. Εξετάζω τη ράχη των βιβλίων. Πηγαίνω ξανά στο δωμάτιο των παιδιών. Υπάρχει μια ρωγμή στο τιμμεντένιο πάτωμα που θα μεγαλώσει με τα χρόνια κι ένα μαύρο σημάδι στον τοίχο που ίσως είναι ένα έντομο. Τα εργαλεία που έχω στην αποθήκη είναι σκουριασμένα. Ρώτησα έναν σιδερά από τον Πύργο τι πρέπει να κάνω για να μη σκουριάζουν.

— Να τα χρησιμοποιείς, μου απάντησε. Όταν τα χρησιμοποιείς δεν σκουριάζουν.

Παρά το γεγονός ότι δεν τα χρησιμοποιώ αρκετά, οι λαβές και των δύο σφυριών είναι σπασμένες. Λογαριάζω να τις αντικαταστήσω. Κι ο καθρέφτης του μπάνιου χρειάζεται επισκευή. Ίσως επιχειρήσω κάποτε να κολήσω το κεφάλι του Κινέζου.

Τα περισσότερα βιβλία μου βρίσκονται εδώ, στο μικρό δωμάτιο. Τα φέρνω λίγα λίγα από το Παρίσι, όπου, όπως ξέρεις, δεν διαθέτω καθόλου χώρο. Προ ετών, σε

μια εκπομπή της γαλλικής τηλεόρασης, μου ζήτησαν να περιγράψω το παρισινό μου διαμέρισμα. Ομολόγησα λοιπόν πόσο μικρό είναι, πράγμα που εντυπωσίασε έναν συνάδελφο, παρόντα στη συζήτηση.

— Όστε σας εμπνέουν οι μικροί χώροι! είπε με έμφαση.

— Όχι, τον διόρθωσα, δεν με εμπνέουν, απλά τα οικονομικά μου δεν μου επιτρέπουν να ζω σε μεγαλύτερους.

Είναι αλήθεια ότι ξεχνάω πού βρίσκομαι όταν γράφω. Η σελίδα πάνω στην οποία είμαι σκυμμένος μου φαίνεται απέραντη σαν πλατεία. Στρώνω μια τεράστια πλατεία με μικρά μαύρα βότσαλα. Θα σου μιλήσω και για τα οικονομικά μου κάποια στιγμή, πάντως μην ανησυχείς, δεν είναι άθλια.

Σουλατσάρω αναβάλλοντας γι' αργότερα οποιαδήποτε δραστηριότητα. Το πάτωμα είναι δροσερό. Κατ'αλήγη στο μεγάλο δωμάτιο στο οποίο έχει προστεθεί ένα τζάκι. Πέρσι τον χειμώνα κατασκευάστηκε κι αυτό, από άλλο μάστορα, τον Αντώνη. Του έδινα οδηγίες από το τηλέφωνο όταν το έχτιζε, ήμουν τότε στο Παρίσι. Τον φανταζόμουν να τρυπάει τον τοίχο, να φτιάχνει λάσπη, να τοποθετεί όμορφα τη μια πέτρα πάνω στην άλλη. Η σκόνη που διέκρινα πάνω στο γραφείο μου ενώ του μιλούσα νόμιζα ότι ήταν προϊόν της τρύπας που είχε ανοίξει. Όταν τελείωσε, φωτογράφησε το έργο του και

μου έστειλε την εικόνα. Έχω πια βάλει τηλέφωνο και στην Τήνο, έχω τον αριθμό 31532. Είναι ο μόνος αριθμός τηλεφώνου μου που δεν ξέρεις. Οι άλλοι δεν έχουν αλλάξει.

Στέκομαι στην είσοδο του δωματίου κι αναρωτιέμαι αν έχω τη δύναμη ν' ανέβω την ξύλινη σκάλα που οδηγεί στο πατάρι, αν έχω διάθεση να καθίσω στο γραφείο μου. Γδύνομαι και ξαπλώνω στο κρεβάτι. Συνήθως πηγαίνω για μπάνιο κατά τη μία και δεν είναι ακόμη ούτε δώδεκα. Δεν βιάζομαι να περάσει η ώρα, σαν να θεωρώ πολύτιμο τον χρόνο που σπαταλώ χαζεύοντας το ταβάνι. Βαστάω με το ένα χέρι την πίπα και με το άλλο τον σβέρκο μου. Πότε πότε ανασηκώνω το κεφάλι μου και κοιτάζω την πόρτα που είναι μισάνοιχτη. Μετά εξετάζω πάλι το ταβάνι. Το διασχίζουν θολές δέσμες φωτός που ξεκινούν από το κλειστό παράθυρο και αναπτύσσονται σε σχήμα ακτινωτό. Δεν υπάρχουν λεκέδες σαν αυτούς που βλέπαμε στους τοίχους της Σαντορίνης. Ο σοβάς τους ήταν φουσκωμένος από την υγρασία, θυμάσαι; Και οι λεκέδες δημιουργήματα της υγρασίας πρέπει να ήταν.

– Δεν μοιάζει με εγγλέζικο νυφικό αυτός ο λεκές; μου έλεγες.

Υπήρχαν λεκέδες που έμοιαζαν με εγγλέζικα νυφικά

και άλλοι με γαϊδουράκια. Την ώρα της μεσημεριανής ανάπαυσης μελετούσαμε το σχήμα τους.

Κοιτάζω πάλι την πόρτα. Όταν έχει πολύ αέρα, όσο καλά κι αν είναι σφαλισμένα τα παράθυρα, μπαίνουν ρεύματα μέσα στο σπίτι που κουνάνε τις πόρτες και καμιά φορά τις βροντούν. Σήμερα δεν φυσάει καθόλου. Είναι μια θαυμασία μέρα.

Κάποιο μεσημέρι που έτρωγα μόνος μου στον Δημόκριτο, ένα εστιατόριο κοντά στο διαμέρισμά μου στην Αθήνα, εμφανίστηκες στην είσοδο του μαγαζιού και έριξες μια προσεκτική ματιά γύρω σου. Είχα τελειώσει το φαγητό μου και διάβαζα την εφημερίδα. Το βλέμμα σου με προσπέρασε όπως προσπέρασε και τους άλλους θαμώνες. Προσπάθησα να μετριάσω την απογοήτευσή μου. Συλλογίστηκα ότι είχαμε δώδεκα χρόνια να ιδωθούμε. Αναλογίστηκα όλες τις αλλαγές που είχε υποστεί στο διάστημα αυτό το πρόσωπό μου. Η εγχείρηση καταρράκτη που έκανα με απάλλαξε παρεμπιπτόντως και από τη μυωπία, έτσι δεν φοράω πια γυαλιά. Έχασα και τα λιγοστά μαλλιά που μου είχαν απομείνει και πήρα μερικά κιλά. Στο μέτωπό μου έχει εμφανιστεί μια σκούρα κηλίδα που δεν υπήρχε παλιά. Δεν μοιάζει με εγγλέζικο νυφικό ούτε με γαϊδουράκι. Υπάρχουν λεκέδες που δεν μοιάζουν με τίποτε. Κατέληξα στο συμπέρασμα ότι ήταν

φυσικό να μη με αναγνωρίσεις, χωρίς ωστόσο να λυτρωθώ από το δυσάρεστο συναίσθημα.

Ατένισες για δεύτερη φορά την πελατεία. Με κοίταξες ξανά, πίστεψα ότι ήσουν έτοιμη να στραφείς στο διπλανό τραπέζι, αλλά το βλέμμα σου έμεινε επιτέλους σ' εμένα. Έκανες μερικά διστακτικά βήματα προς το μέρος μου. Σηκώθηκα για να σε υποδεχτώ.

– Όπως βλέπεις, πήρα μερικά κιλά, σου είπα όσο πιο πρόσχαρα μπορούσα.

Εσύ, που πάντα με έβρισκες υπερβολικά αδύνατο, που έκρινες ελλιπή τη διατροφή μου, μου απάντησες κάπως ξερά:

– Το βλέπω.

Το *Θα σε ξεχνάω κάθε μέρα* κυκλοφόρησε το 2005. Είχε προηγηθεί η γαλλική έκδοση, η οποία ήταν υποψήφια για το βραβείο Γκονκούρ.

“ Το μυθιστόρημά μου που είχε τη μεγαλύτερη απήχηση το οφείλω κατά κάποιον τρόπο σ’ εσένα. Είναι ένα ταξίδι διαμέσου της ελληνικής γλώσσας, όπου χρησιμοποιώ σαν πυξίδα το μυστηριώδες γράμμα Έψιλον που κρεμόταν πάνω από την είσοδο του ναού των Δελφών. Η περιπλάνηση καταλήγει στο αλφαβητάρι που χρησιμοποιούσες για να με μάθεις να διαβάζω όταν ήμουν τριών χρονών. Κέρδισε ένα όχι ευκαταφρόνητο βραβείο στη Γαλλία. Ήμουν στην Αθήνα όταν έμαθα το νέο και έφυγα αμέσως για το Παρίσι. Ενώ πλησιάζαμε στο Ορλί, κοίταξα από το παράθυρο τη σκιά του αεροπλάνου που διέσχιζε τα χωράφια. Έκανα τη σκέψη ότι είχα ζήσει όλα αυτά τα χρόνια μακριά απ’ τη σκιά μου. Πήγα άρον άρον στο ξενοδοχείο όπου θα γινόταν η απονομή και όπου με περίμενε ο εκδότης μου. Λυπάμαι που δεν συναντηθήκατε ποτέ. — Θα προτιμούσα να είχατε γνωριστεί, του ομολόγησα κάποτε. — Μα την ξέρω από τα βιβλία σου! μου απάντησε. ”

Ο λόγος του Αλεξάκη είναι «μια μνήμη που επανέρχεται». Ορμητικός, θυμίζει τον αέρα της Τήνου τα καλοκαίρια. Δείχνει να δυναμώνει με τα χρόνια, ακουμπώντας στην ωριμότητά του. Σαν να παίζει φουσαρμόνικα.

Σταύρος Σταυρόπουλος, *Ελευθεροτυπία*

ISBN: 978-618-03-0600-2

9 786180 306002

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 80600